

Άνθρωποι κεντρομόλοι

/ Editorial

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι να μεταβληθούμε σε κεντρομόλους ανθρώπους. Να γίνει ο εαυτός μας το κέντρο της ύπαρξής μας. Να αναπτύξουμε μία μαγνητική δύναμη, η οποία θα έλκει τα πάντα, απο τα υλικότερα και τα ευτελέστερα μέχρι τα πνευματικότερα και ευγενέστερα.

Θεωρείται ως η κατεξοχήν χρήσιμη δεξιότητα του καιρού μας: να μπορούμε να κατατάξουμε πρόσωπα και πράγματα αναλόγως της χρησιμότητάς τους. Εκπαιδευόμαστε έτσι από νωρίς. Σπίτι, σχολείο, κοινωνία μας επαινούν και μας αποδέχονται όταν μέσω αυτής της δεξιότητας εξασφαλίσουμε στον εαυτό μας τα διαβατήρια ένταξης στους χώρους των επιτυχημένων. Αλλά και μετά την είσοδο αυτή, η κεντρομόλος δεξιότητα συνεχίζει να εξελίσσεται. Μαθαίνουμε για κάθε χώρο που κινούμαστε τους κώδικες και τις απαιτήσεις του και προσαρμόζουμε αναλόγως τη συμπεριφορά μας. Αναλόγως της ευφυΐας εκάστου, η τεχνική τελειοποιείται και το “εγώ”, ως κέντρο, τρεφόμενο πανταχόθεν, εξασφαλίζει τον επιούσιο σε όλα τα επίπεδα. Απλώς όμως τον επιούσιο! Διότι, όσο άρμεγμα και αν πραγματοποιηθεί στο έμψυχο και άψυχο περιβάλλον μας, ο χορτασμός είναι

ανέφικτος. Λες και όλα μεταφέρουν την αίσθηση της προσωρινότητας και τελικά της ματαιότητας.

Η εποχή των κρίσεων, προσωπικών και κοινωνικών, είναι εποχή αποκαλύψεων. Τότε που το αίσθημα της αυτοσυντήρησης απογυμνώνει το φόβο και τον θυμό για όσους μας στερούν αυτό που είχαμε μάθει να παίρνουμε σε άλλες εποχές ευκολότερα. Όταν μάλιστα οι κρίσεις αγγίζουν θέματα υγείας, οι καλοί τρόποι και οι συμβατικότητες υποχωρούν και όλη η δυστυχία της κεντρομόλου υπάρξεως ξεχύνεται στο χώρο σε σημείο που οι άνθρωποι δεν αναγνωρίζονται πλέον μεταξύ τους.

Ποιος να βρεθεί τότε να αντέξει την αλήθεια των άλλων, κυρίως όμως την προσωπική του αλήθεια; Ποιος είναι αλήθεια σε θέση να πληρώσει το τίμημα της συντριβής μπροστά σε αυτά τα αποκαλυπτήρια, βάζοντας ένα νέο «ευλογητός» στο δρόμο συνάντησης της αλήθειας των προσώπων; Πόσοι, αλήθεια, θα βρεθούν να αποδεχτούν την εξάντληση από αυτή την κεντρομόλο ζωή, τη στείρα και την αδιέξοδη, και να δοξάσουν το Θεό που, αν και δεν έμαθαν ακόμη τι σημαίνει να αγαπάς, διδάχτηκαν τουλάχιστον τι σημαίνει να μην αγαπάς;

Στενάζει ο Απόστολος Παύλος στο 17ο στίχο και μετά στο 11ο κεφάλαιο της Α΄ προς Κορινθίους επιστολής. Μαλώνει με πόνο για τα «πηγαδάκια» μέσα στην

εκκλησία, την ισχυρογνωμοσύνη, τη διάχυτη κατάκριση και καταφρόνηση μεταξύ αδελφών, το ότι το κυριακάτικο δείπνο, από προάγγελος βασιλείας του Θεού, έχει καταντήσει ατομικό γεγονός κι ο καθένας κοιτάει να πάρει το πιάτο του και να φάει απομονωμένος. (Πόσο λίγο αλλάζουν οι άνθρωποι! Πόσο διαχρονικά είναι τα ανθρώπινα πάθη! Πόσους μανδύες ευσεβείας μπορεί να προσλάβει ο πανικός της ατομικής εξασφάλισης!). Αυτή η απομόνωση καθιστά και τη Θεία Κοινωνία κρίμα και κατάκριμα, όπως με απόλυτη σαφήνεια ο Απόστολος των Εθνών μας προειδοποιεί στο στίχο 27 και μετά.

Είναι όμως και ο στίχος 19, ο στίχος της παρηγοριάς και της ελπίδας που μας καλεί να δούμε τις κρίσεις σαν μία ευκαιρία αναδείξεως κάποιων άλλων: των δοκίμων, των αξιών, των φυγόκεντρων. Εκείνων που επέλεξαν ζωή όχι ρόλων αλλά αλήθειας και που το κέντρο τους δεν έχει ανάγκη να μαγνητίσει τα φθαρτά γιατί ξεχειλίζει από την πλησμονή της ευτυχίας από τη συνάντηση με ένα αιώνιο Πρόσωπο.

Πρέπει να έρθουν τα σχίσματα και να αποκαλυφθούν τα αίτια των κεντρομόλων ανθρώπων, λέει ο Παύλος, ώστε να φανερωθούν οι αφανείς φυγόκεντροι, που σε περιόδους εύθραυστης ευμάρειας μοιάζουν με τους άλλους, σε περιόδους όμως δοκιμασίας, λάμπουν σαν πολύτιμοι λίθοι μες στο βούρκο και γίνονται σημείο αναφοράς, μέτρο προσωπικής αξιολόγησης, δύναμη συνεπαρμού και υπαρξιακής αλλαγής, μεταμόρφωσης και Ανάστασης.

<https://bit.ly/3CRQsyk>